

Cars

Onbekend is onbemind. Bij ons haalt de *National Association for Stock Car Auto Racing* of kortweg NASCAR nooit de televisie. Of het moet zijn via de Tom Cruise-film *Days of Thunder* of via *Cars*, voor sportminnende mensen met kinderen misschien wel de mooiste sportfilm ooit gemaakt. In de Verenigde Staten is ook de echte versie 'big', met een zakencijfer waar weinig 'Europese' sporten aan kunnen tippen en een dito management erachter. Het NASCAR-circus zette vijf jaar geleden de eerste pasjes op het Europese continent. Momenteel nog onbekend en onbemind dus, maar met de machinerie – lees: kapitaal en management – die erachter zit, is dat maar een kwestie van tijd. (MH)

FOTO: TOM REEDERS

WALTER VAN STEENBRUGGE

Spoedarts

Laatst was ik uitgenodigd bij studenten uit de eerste bachelor aan de rechtenuniversiteit. Men vroeg mij over welke capaciteiten men best beschikt om in het strafrecht een loopbaan uit te bouwen. Ik vergeleek het beroep van penalist met dat van een spoedarts: bij nacht en ontij cliënten bijstaan, een flexibele agenda hebben, steeds bereid zijn verantwoordelijkheid te nemen en over een flinke dosis stressbestendigheid beschikken. En vooral kunnen incasseren en na de mokerslag snel weer rechtop klauteren.

Waarom ik spontaan een vergelijking maakte met een spoedarts, was mij niet geheel duidelijk. Ik kende er niet één. Of toch, maar dan enkel van zien en van een korte knik met het hoofd als ik haar eens passeerde in het guesthouse van Club Brugge.

Mevrouw Ruud Vormer, Roos America is haar meisjesnaam, is spoedarts in een ziekenhuis te Gent, geeft traumacursussen aan chirurgen en zorgt ook nog voor een paar kinderen.

Daarnaast is ze echtgenote van de kapitein en kampioenenmaker van Club Brugge. Dat laatste zeg ik niet zomaar. Er zijn niet enkel de statistieken op nog geen vier jaar bij Club won Ruud Vormer twee titels, één beker en werd hij laureaat van de Gouden Schoen 2018. Nu, op zijn dertigste, nog opgeroepen door Ronald Koeman voor Oranje. Dit seizoen ook goed voor elf goals en met voorsprong de koning van de assists met zeventien stuks. Maar er is ook die heel typische uitstraling, die vriend en vijand niet onberoerd laat, en teamgenoten aanstuurt en gidst.

Wat het hem bij Vormer vooral doet, is zijn doorzettingsvermogen en zijn Hollands lef. Eigenschappen die niet veel te maken hebben met het spelletje zelf. Karakterkenmerken die hij van bij de moedermelk meekreeg, of die hem op het pad van de ontwikkeling en opvoeding te beurt vielen. Psychologen en neurologen hebben er boeken over volgeschreven: het zaaije dat in vruchtbare grond wordt gepland, groeit anders dan waar het dagelijks vertrappeld wordt. Het heeft nood aan zonneschijn en regen, aan aanmoediging en correctie.

Dit soort pedagogiek vind je niet zo vaak bij de WAGS (*Wives and Girlfriends*) van de voetbalwereld, denk ik dan. Daar tref je lippen, bips en borsten aan, niet zelden in siliconestof.

Die zie ik niet meteen bij mevrouw Ruud Vormer. Haar ogen zijn helder als bergriviertjes, verraden geen geritsel in een

grijze zone, wijzen wel op alertheid, die heeft ze nodig in haar job. In interviews, die ze uitzonderlijk geeft, is ze bescheiden en doet ze nooit aan zelfbeklag. Ze staat positief in het leven, ook al is de dood een dagelijks gegeven. Ze lijkt me ook meer gewonnen voor een appelbeignet of oliebol dan voor een bord kaviaar, Hollandse nuchterheid, zonder behoefte aan een vluchtweg, alles mag van Roos horizon zijn.

Ik vermoed dat er aan de ontbijt tafel ten huize Vormer zelden over voetbal wordt gesproken. De dagdagelijkse voetbalsoap zal er wel weg worden gerelativeerd.

Een spoedarts kent immers de echte waarden van het leven. Op momenten waarop niemand het verwacht, wil de dood plots en genadeloos toeslaan. Dan is er een dokter nodig die onvervaard het kwaadaardige lot bevecht en een mensenleven redt. Of soms machteloos staat, als eerste en laatste hulp, bij een dood gekogeld tweejarig meisje.

Dan begrijp ik dat man Ruud geen stress meer heeft op de grasmat, want beseft waar het in dit korte bestaan echt om gaat. En uit zijn gezin kracht put om met een granieten zelfvertrouwen het voortouw te nemen en zijn Club naar de landstitel te loodsen.

Voor mij mogen de kampioenetrozen wel naar Roos. ■